

XIN HÃY GÓP LỜI CẦU NGUYỆN

Cậu bé hơn mười tuổi, ôm cứng lấy người Mẹ không muốn rời, hình như bé biết lần ra đi này khó còn cơ hội gặp lại mẹ mình, khó mà nghe được tiếng mẹ gọi về ăn cơm dù là những chén cơm độn bắp độn khoai, không còn được đùa giỡn cùng lũ em mới lớn, không còn nghe cha gọi ngồi vô chỗ học bài..., trong khi người cậu đứng bên cứ cầm tay hối thúc: nhanh lên, nhanh lên.

Cậu bé buông mẹ ra, vừa bước đi được vài bước. lại chạy a trở vào lòng mẹ mà giùng giàng nói: Con không muốn đi! Con không muốn đi!

Người mẹ cắn chặt hai hàm răng không để nước mắt mình tuôn chảy, hai tay ôm xiết chặt đứa con vào lòng, một cử chỉ vuốt ve triu mến, nửa muốn giữ con lại, nửa muốn con ra đi, một giằng co xâu xé mãnh liệt từ trong tận cùng sâu thẳm của buồng tim, cuối cùng, gương nhẹ ôn tồn dỗ dành đứa bé:- “Hãy theo cậu đi chơi, để ba má lo cho mấy đứa em con rồi ba má sẽ gặp con sau., nhớ nghe lời cậu nghe con, cố gắng học hành cho nên người, đừng để cậu phải lo lắng và ba má buồn nghe con!” Trong khi người cha đứng bên trong khung cửa, mắt cứ ngược lên trời, như thăm van vái trời cao hãy chúc lành cho đứa con trai đầu lòng của họ ra đi được xuôi chèo mát mái, cùng lúc ngăn giòng nước mắt chực chờ rơi .

Và Trời đã thương tình, đẩy đưa chiếc thuyền con mong manh có cậu cháu đứa bé vượt cả một đại dương mênh mông với muôn vạn sóng cao gió cả nguy hiểm trùng trùng , cuối cùng cũng đến được bến bờ Tự Do.

Thời gian trôi nhanh. Cậu bé con tên Nhân ngày nào bây giờ là một thanh niên tuấn tú. Sống trên đất Mỹ nhưng nhớ lời mẹ dặn và nhờ sự khuyến khích của người cậu, nên đã chăm chỉ học hành, và công việc đang làm là “Phó giám đốc” một ngân hàng trong thành phố. Nhân đã lập gia đình và có một cháu gái vừa lên hai tháng tuổi, và Nhân chính là con trai đầu lòng của anh chị Trần văn Nghĩa và Phan thị Hạnh (tiệm vải Hưng Thành), hai người con của đất Tuy Hoà-Phú Yên và là học sinh Nguyễn Huệ năm xưa. Bao nhiêu năm qua anh chị đã vượt không biết bao gian lao, cơ cực, nhiều khi phải trốn chui trốn nhủi để tìm mảnh đất sống, cùng lúc tìm kế sinh nhai để nuôi dưỡng ba đứa con còn lại được nên người và hiện tại hai cháu gái đã thành gia thất .

“-Bây giờ, nhờ Trời thương, tụi tao đã đỡ khổ lắm rồi, tin cho mà mừng!”

Tôi mừng lắm, vì sau bao nhiêu năm trời lưu xứ, về lại quê xưa tìm kiếm bạn bè, nghe tin kẻ mất người còn, người ăn nên làm ra thì ít mà kẻ khốn khó thì nhiều, nên nghe chị Hạnh báo tin vui, tôi vui lây niềm vui với chị, và “hẹn hò” sẽ đến ở với chị vài hôm để kể chuyện ...đời xưa, khi tôi về lại VN thăm gia đình.

Nhưng, ngay ngày sau, chỉ một ngày thôi, cú điện thoại viễn liên của chị làm tôi giật bắn người: Thăng Nhân vừa bị tai nạn xe hơi trong lúc đi làm về, nghe nói nặng lắm, không còn biết gì nữa! vợ chồng tao đang làm đơn xin đi Mỹ thăm nuôi con..”

Những cuộc gọi viễn liên từ Texas sang Cali thăm hỏi, cũng chỉ để biết tin “Cháu đang nằm trong phòng cấp cứu, vì đốt xương sống cổ của cháu bị hư, cháu nằm liệt và không nói được , chỉ nhấp máy đôi môi, thờ bằng ống ..tình trạng nguy ngập....”

Một gia đình ở tại Mỹ, nếu gặp hoàn cảnh thương tâm như vậy cũng đã xất bắt xang bang, huống gì anh chị Nghĩa-Hạnh, mới chân ướt chân ráo đến xứ Mỹ là phải vào túc trực trong nhà thương. Nhà cửa không có, xe cộ cũng không, tiếng nói xứ người tịt mù, chỉ biết nương nhờ vào sự giúp đỡ của gia đình người em ở cách bệnh viện cả giờ lái xe, lại phải đi làm ca hai. Thế là mỗi sáng anh chị phải nhờ người chở vào nhà thương, ngồi bó gối nhìn con thoi thóp, một

miếng cháo cũng không màng, còn đau xót nào hơn cảnh cha mẹ già sau bao năm gặp lại con, chỉ được nhìn con mập máy đôi môi mà đoán xem con muốn nói câu gì, để nhìn đứa con nằm liệt giường, đến bàn tay áp ủ yêu thương của cha mẹ cũng không còn có cơ hội nắm lấy ...!

Một may mắn tình cờ, một người bạn, một đồng hương Tuy Hòa có tấm lòng rộng mở như dòng sông Ba mùa nước nổi, vợ chồng anh Đặng Ngọc Bồng (tiệm vải Ngọc Cư), sau khi biết được hoàn cảnh của anh chị Nghĩa- Hạnh, đã đón hai vợ chồng về nhà trú ngụ, anh chị phụ đưa đón tới bệnh viện gần nhà với cơm nước sẵn sàng vào mỗi tối. Một nghĩa cử cao đẹp vô vàn, trong thời buổi kinh tế khó khăn. Một bông hồng cho người đồng hương tốt bụng.

“ Hôm nay cháu nóng sốt hơn hôm qua, tình trạng không mấy khá!...” chẳng phải vì bác sĩ xứ Mỹ này không giỏi, nhưng tình trạng bệnh lý của cháu quá ngặt nghèo, lại thêm tâm bệnh nữa cũng không chùng, nghe nói- mới nghe nói cũng đã thấy tím ruột người nghe: rằng người vợ trẻ của cháu Nhân đem gửi đứa con vừa hơn 5 tháng tuổi cho .. ông Nội trông coi, để đi làm. Cô ấy phải làm gì khi người chồng đang trong cơn hoạn nạn thập tử nhất sinh, mà công ty đã trả mọi chi phí cho gia đình? Nhiều lúc chị Hạnh ngồi chờ mãi chẳng thấy bóng cô con dâu, mà anh Nghĩa thì bảo không vô nhà thương được vì bận giữ cháu cho má nó vào thăm chồng(?)

Hình như cháu Nhân biết. Nhưng cháu không nói được nên lời, chỉ ứa nước mắt mà mơ mơ màng màng nhìn vào cõi xa xăm, cháu có suy nghĩ gì làm sao cha mẹ biết(?). Chỉ thương cho anh chị Nghĩa, thương cho cháu Nhân, bao nhiêu năm trời, tưởng gặp được cha mẹ trong niềm hân hoan vui sướng, đón đưa cha mẹ đi đó đi đây, cho cha mẹ hưởng trọn niềm vui đoàn tụ. Nhưng không, ngày ngày anh chị phải nước mắt lưng tròng, ngồi nhìn con mà bất lực, dù y khoa xứ Mỹ tiên tiến nhất trần gian. Người ngoài cuộc biết làm gì hơn là dang lời cầu nguyện.

Dù Đức Chúa hay Đức Phật hoặc Đức Thầy..., tất cả đều có tấm lòng nhân ái từ bi, tế độ cứu người trong nghịch cảnh hiểm nghèo. Một lời cầu nguyện không đủ, thì mười người, trăm người và nhiều hơn thế nữa. Xin hãy góp cho lời cầu nguyện, cho cháu Nhân vượt qua tai nạn hiểm nghèo, cho cháu được trở về với đời sống bình thường, cho cháu bé gái lớn lên trong mái ấm gia đình đoàn tụ, cho anh chị Nghĩa không gặp cảnh ngộ tre già khóc thương tiếc tre non. Xin Bà Con hãy cùng chúng tôi góp lời cầu nguyện cho gia đình Anh chị Nghĩa. Trời Phật đâu nữ phụ kẻ có lòng!!!. Xin Chân thành cảm tạ.

Lê Phan Tuyết.

***Ghi chú:** Kính thưa quý thầy cô và các bạn, anh Trần Văn Nghĩa là con của ông Trần Toàn, em của anh Trần Đại, trước ở Đường số 1 (Tức Tân Đà).*

Anh Nghĩa kết hôn với người bạn cùng lớp là Phan Thị Hạnh. (Có lẽ là một cặp đồng môn, đồng sàng gần bó lâu dài nhất nhất của Trường Nguyễn Huệ).

Anh Nghĩa và chị Hạnh học cùng lớp Thất 4, như chị Tuyết có đề cập đến trong truyện ngắn “[Xin Một lần Gọi Nhớ](#)”.

Nhân tiện, anh Nghĩa muốn tìm một người bạn cũ tên Nguyễn Thị Gái; quý thầy cô và các bạn có ai biết được chị Gái hiện nay ở đâu xin cho cho anh Nghĩa biết.

Phạm Đức Hiền